

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΣΤΗ ΖΑΚΥΝΘΟ

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Στὸ Πληκτικὸ Χωριὸν.....	Κ. Π. Καβάφη
Σέργιος Χ. Ραφτιάνης.....	Δ. Δάση
Ἀπὸ τὸ βιβλίον τῶν τραγουδιῶν τοῦ Χάϊνε.....	Α. Σ. Μάτεσι
Ἡ Ροδούλα.....	Μαριέττας Μινώτου
Τὰ Περαισμένα.....	Μυρτιώτισσας
Ἡ Πνευματικὴ Κίνησις εἰς τὴν Ἑπτάνησον κατὰ τὸ 1927.....	Δ. Α. Ζακυνθηνοῦ
Κ. Π. Καβάφης.....	Μάριον Βαϊάνου
Διάφορα.....	
Οἱ συνεργάται τοῦ Α', τόμου τῆς Ἰονίου Ἀνθολογίας	
Ἐκδόσεις.....	

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ
ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΜΟΥΣΕΙΟΝ ΝΕΟΛΟΓΙΟΥ
ΣΥΛΛΟΓΗ Π. ΠΑΤΡΙΚΙΟΥ
Α153.41.Φ2.0005

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ
ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΜΟΥΣΕΙΟΝ ΝΕΟΛΟΓΙΟΥ
ΕΤΟΣ Α' — Αρ. 12
Μάρτης 1928
ΤΟ ΤΕΥΧΟΣ ΑΡΧ. 3

ΜΕΓΑΛΗ ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΕΓΚΥΚΛΟΠΑΙΔΕΙΑ

ΟΡΟΙ ΤΗΣ ΔΕΚΑΤΗΣ ΣΕΙΡΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

(Ισχύοντες μέχρι τῆς 30ῆς Ἰουνίου 1928)

ΜΕ ΔΡ. 3.000 ΕΙΣ 30 ΔΟΣΕΙΣ

Οἱ 12 πρῶτοι τόμοι α' - ιβ' χρυσόδοτοι

Ἀποτελεῖ τὴν πλουσιωτέραν ἐπιστημονικὴν βιβλιοθήκην, τὸ μεγαλύτερον ταύτην ἀνθρωπίνης σοφίας, τὸ ἀριώτερον ἑλληνικὸν σύγγραμμα, τὸ πληρέστερον χρηστικὸν λεξικὸν γλώσσης, τὸ ἐκλεκτότερον εἰκονογραφημένον λεύκωμα.

ΣΥΝΕΧΙΖΟΝΤΕΣ τὸ σύστημα τῆς διὰ μηνιαίων ἐκατονταδράχμων δόσεων διαθέσεως τῆς ΜΕΓΑΛΗΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΕΓΚΥΚΛΟΠΑΙΔΕΙΑΣ εἰς τὴν μεγάλην μᾶζαν τοῦ Ἑλληνικοῦ κοινοῦ, δεχόμεθα ἐγγραφᾶς διὰ τοὺς δώδεκα πρῶτους Τόμους αὐτῆς (α' - ιβ') ἀντὶ δρ. **τριῶν χιλιάδων (3.000)** ἐξοφλουμένων ἐντὸς τριᾶκοντα (30) μηνῶν. Οἱ ἐγγραφόμενοι εἰς τὴν **Δεκάτην** σειράν συνδρομηταὶ θὰ λαμβάνουν τοὺς δώδεκα πρῶτους Τόμους τῆς ΜΕΓΑΛΗΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΕΓΚΥΚΛΟΠΑΙΔΕΙΑΣ (ἐκ σελίδων 950 περίπου ἑκαστον) καλλιτεχνικῶς χρυσοδεμένους, παραλλήλως πρὸς τὴν ἐκδόσιν των καὶ τὴν καταβολὴν τῶν ἀναλόγων δόσεων.

Μὲ τὸ τεῦχος αὐτὸ τελειώνει ὁ πρῶτος τόμος τῆς

ΙΟΝΙΟΥ ΑΝΘΟΛΟΓΙΑΣ

Ἡ Διεύθυνσις εὐχαριστεῖ τοὺς ἀγαπητοὺς τῆς συνδρομητὲς κα' ἐλπίζει ὅτι θὰ ἐξακολουθήσουν τὴν υποστήριξίν τους, ἐμβάζοντας τὴν συνδρομὴν του, γιὰ τὸ Β' χρόνο.

Παρακαλεῖ ἐπίσης θερμότατα τοὺς λίγους ἐκείνους ποὺ δὲν ἔχουν στείλει ἀκόμη τὴν περσινὴν, νὰ τὴν στείλουν.

ΔΩΡΑ ΤΗΣ «ΙΟΝΙΟΥ ΑΝΘΟΛΟΓΙΑΣ»

Σ' ὅποιον γράφει 5 συνδρομητὲς καὶ ἐμβάσει τὴν συνδρομήν τους θὰ σταλεῖ ὡς δῶρον τὸ περίφημον **Λεύκωμα τῆς Ζακύνθου** (200 μεγάλες σελίδες - 107 εἰκόνες).

Σ' ὅποιον γράφει 10, θὰ σταλεῖ δωρεάν τὸ **Λεύκωμα** καὶ **Οἱ Χάριτες**.

Συνδρομὴ : Ἐτησίᾳ Δραχ. 35 Ἐξάμηνος Δραχ. 20

ΣΤΟ ΠΛΗΚΤΙΚΟ ΧΩΡΙΟ

Ἐτὸ ωηκτικὸ χωριὸ αὐτὸ ἐργάζεται—
ὠάλλημος σ' ἓνα κατάστημα
ἐμφορικὸ νεότατος— καὶ αὐτὸ ἀναμένει
ἀκόμη δυὸ τρεῖς μῆνες νὰ περάσουν,
ἀκόμη δυὸ τρεῖς μῆνες γιὰ νὰ μικροτέμουν ἢ δουριέες,
κι' εἶσι νὰ μεταβεῖ στὴν ὥρην νὰ ριχθεῖ
στὴν κίνησι καὶ στὴν διασκέδασιν εὐδύς·
στὸ ωηκτικὸ χωριὸ ὅσον ἀναμένει—
ἔωσσε στὸ κρεβάτι αὐτοῦ ἐρωτοπαθὲς,
ὃλ' ἡ νεότης του στὸν σαρκικὸ ὁδὸ ἀναμένη,
εἰς ἔντασιν ὠραίαν ὃλ' ἡ ὠραία νεότης του.
Καὶ μὲς στὸν ὕπνον ἡ ἡδονὴ ὠροσῆλθε· μέσα
στὸν ὕπνον βλέπει κ' ἔχει τὴν μορφήν, τὴν σάρκα αὐτοῦ ἡδεῖ.

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ

ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΜΟΥΣΕΙΟ ΑΛΕΞΟΥΡΙΟΥ

Κ. Π. Καβάφης

Γεωαννοσιακά

ΣΕΡΓΙΟΣ Χ. ΡΑΦΤΑΝΗΣ

Εἰς τὸ ὑπ' ἀριθ. 24 μέγαρον τῆς ὁδοῦ Ἰανῶδ, ἦτο, ἀπὸ τῶν ἀρχῶν μέχρι τέλους, σχεδόν, τοῦ 19ου αἰῶνος, ἐν Παρίσις μεγαλοπρεπῶς ἐγκατεστημένον τὸ Τυπογραφεῖον τῶν *Firmin Didot Frères* τὸ ὅποσον ἐτύγγανε καὶ τυπογραφεῖον τοῦ Ἰνστιτούτου. Οἱ ἀδελφοὶ Διδόται ἦσαν τυπογράφοι, ἐνταυτῷ καὶ ἐκδόται· διαφόρων Ἑλληνικῶν ἀρχαίων κειμένων μετὰ πολυτίμων σχολίων ὡς ἐπίσης καὶ μεγίστου μέρους τῶν εἰς Παρίσις, κατὰ τὴν ἐποχὴν ἐκείνην ἐκδοθέντων, τῇ πρωτοβουλίᾳ τοῦ ἐκείτε Ἑλληνικοῦ Κομιτατίου βιβλίων, τῶν σχετιζομένων πρὸς τὸν πνευματικὸν ἀγῶνα τὸν ἐκ παραλλήλου ποδὲς τὸν διὰ τῶν ὅπλων διεξαγόμενον, ἐπὶ σκοπῷ πραγματούσεως τῆς Ἑθνικῆς ἡμῶν ἀποκαταστάσεως. Οἱ Διδόται ὑπερῶς ἐκτοτε προσφιλεῖς καὶ σεβαστοὶ εἰς πάντα ἑλληνα παρακολοιθήσαντα ἐπισταμένους τὴν κατὰ τὰ ἔτη ἐκεῖνα συντελεσθεῖσαν ἐν Παρίσις πνευματικὴν κίνησιν πρὸς εὐόδωσιν τῆς ὄντως ἀνίσου καὶ μετ' ἀπαρμύλλου ἡρωϊμοῦ διεξαγομένης Ἑλληνικῆς ἐπιχειρήσεως.

Κατὰ τὰς ἀρχὰς τοῦ ἰδίου αἰῶνος ἐξεδίδετο παρὰ τοῦ Κοραΐ, ἐν τῇ αὐτῇ μεγαλοπόλει, ἡ Ἑλληνικὴ Βιβλιοθήκη τῇ γενναίᾳ χορηγίᾳ τῶν ἐκ τῆς εὐχάδρου Ἠπείρου ἀδελφῶν Ζωσιμάδων.

Ἦτο αὕτη ἡ ἐποχὴ τῆς πνευματικῆς τοῦ Γένους ἀφυπνίσσεως ἥτις προηγήθη τῆς πολιτικῆς ἐξεγέρσεώς του. Ἀλλ' ὁ σάλος δὲν ἔπαυσεν, ἀπαξ ἀρξάμενος, ἡ πνευματικὴ δὲ παραγωγὴ διτηρήθη εἴτε τῇ ἐλευθερωθείσῃ Ἑλλάδι καὶ τοῖς ἀπανταχοῦ τῆς Εὐρώπης Ἑλλήσι καὶ μετὰ τὴν, θεῖα συνάρσει, εὐόδωσιν τοῦ μακροῦ καὶ δυσχεροῦς ἀγῶνος. Εἰς διάστημα σχετικῶς βραχὺ ἡ Ἑλληνικὴ Φιλὴ ἐνεργήσας τοὺς μεγάλους τοῦ Γένους διδασκάλους οἷος ὁ Δούκας, ὁ Βάμβας, ὁ Κοδρινῆς, ὁ Φαρμακίδης, ὁ Κούμας, καὶ ὁ ὑπεράνω πάντων ὡς ἀετὸς ἱπτάμενος, διὰ τὰ μεταχειρισθῆ τὴν δάντειον ἔκφρασιν, Ἀδαμάντιος Κοραΐς. Ἰδιαιτέρως, κατὰ τὴν αὐτὴν ἐποχὴν, διέλαμψαν εἰς τὸν πνευματικὸν ἐρίζοντα τῆς Ἑπτανήσου καὶ ἐκτὸς αὐτῆς οἱ μεγάλοι Ἑπτανήσιοι Εὐγένιος Βούλγαρης, Νικηφόρος Θεοτόκης, Μουστοξύτης, Βράβλας, Ζαμπέλιος, Φιλιτᾶ, Σολωμός, Κάλβος, καὶ ἄλλοι τῶν ὁποίων ἀσθενεῖς σκιαγραφίαι θὰ εὐχρησθηθῇ ἑλπίῳ καὶ φιλοξενήσῃ ἐν προσεχῇ μέλλοντι, εἰς τὰς στήλας τῆς, ἡ προσφιλῆς «Ἰόνιος Ἀνθολογία».

Πάντως, τὰ δημοσιευθέντα κατὰ τοὺς χρόνους ἐκείνους, ἐν τε τῇ Ἑλλάδι καὶ τῇ λοιπῇ Εὐρώπῃ ἑλληνικὰ ἔργα καὶ τὰ κυκλοφορήσαντα περιοδικὰ ἐπιδεικνύουσιν ἔντασιν πνευματικῆς κινήσεως πολὺ, κατὰ τὴν ταπεινὴν μας γνώμην, ἀνωτέραν τῆς σημερινῆς ἀπὸ ἀπόψεως,

τοῦλάχιστον, φιλολογικῆς τοῦ ζητήματος ἐξεταζομένου. Ἦσαν πράγματι, οἱ καιροὶ ἐκεῖνοι, οἱ μεγάλοι καιροὶ οἱ μεγάλους γεννήσαντες Ἄνδρας, ἀνταξίους τῶν τότε συντελεσθεισῶν πνευματικῶν καὶ πολέμικων ἐπιχειρήσεων.

Κατ' αὐτὸ, λοιπόν, τοῦ χρόνου τὸ διάστημα, οὐχὶ τὸ προηγούμενον ἀλλὰ τὸ ἐπακολουθήσαν κυρίως, τὴν πολιτικὴν τῆς Ἑλλάδος ἀποκατάστασιν εἰς τὴν ὁποίαν δὲν εἶχεν εἰσέτι περιληφθεῖ καὶ ἡ Ἑπτανήσος, καὶ συγκεκριμένως ἔτι 1837, ἐγκατεστάθη ἐν Ζακύνθῳ, ἀπ' αὐτῆς τῆς χώρας τῶν Ζωσιμάδων ὀρμώμενος, ἀπὸ τῶν Καλαρρυτιῶν τῆς Ἠπείρου, ὁ Χριστοδούλος Ραφτάνης φέρων μεθ' ἐκείνου τὰ ἐφόδια τῆς πρὸς τὴν πατρίδα ἀγάπης τῆς πρὸς τὰ βιβλία μνήας, ἥτις τὴν ἐποχὴν ἐκείνην διέκρινε πάντας ἐν γένει τοὺς Ἠπειρώτας, ἀδικρίτως πνευματικῆς ἀναπτύξεως (εἰς τὰς πενιχρὰς τῶν κατοικίας εὐρισκὰς τις δικῆς ἀναπτύξεως) (εἰς τὰς πενιχρὰς τῶν κατοικίας εὐρισκὰς τις δικῆς ἀναπτύξεως) (εἰς τὰς πενιχρὰς τῶν κατοικίας εὐρισκὰς τις δικῆς ἀναπτύξεως), τοῦ πρὸς τὴν πάτριον θρησκείαν ζήλου καὶ τῆς πρὸς τὴν ἐργασίαν ἀφοσιώσεως.

Μετὰ τοῦ Χριστοδούλου Ραφτάνη, ἐγκαταστάσας πανοικεῖ εἰς Ζάκυνθον καὶ ἰδρύσας ἐν τῇ κεντρικῇ τῆς πόλεως ἐδρῇ, χαρτοπωλεῖον ἀψίστο καὶ ὁ μάλιστα ἐφηβὸς τότε υἱὸς τοῦ Σέργιος Ραφτάνη· ὅστις ἐξηκολούθησεν, ὡς θασίμως πιστεύομεν, τὰς σπουδὰς του εἰς τὸ τότε ἐνταῦθα Λύκειον τυχὼν ἀρίστης ἐν αὐτῇ μορφώσεως. Εἰς σχηματισμὸν τοιαύτης πεποιθήσεως ἀγόμεθα ἐκ τοῦ ὅτι (1ον) μετὰ τὰ ἐλίγα μόνον πνευματικὰ ἐφόδια τὰ ὁποῖα ἀπεκρίμην ἐξ Ἠπείρου, ὅπθην, μόλις ἐφηβός, ἀνεχώρησε δὲν ἦτο δύνατον νὰ ἐμφανισθῇ (ὅπως βραδύτερον ἐνεφανίσθη) ὡς ἐκδότης οὐ μόνον ἀλλὰ καὶ συντάκτης διδακτικῶν βιβλίων. 2ον) Διότι ἐκ διαφόρων μετέπειτα γεγονότων προκύπτει σχέσις στενὴ καὶ φιλική ἐνοῦσα τὸν Σέργιον Ραφτάνην μετὰ τοῦ Κωνσταντίνου Μερμονάχου Στρατούλη, Διευθυντοῦ τοῦ ἐν Ζακύνθῳ Λυκείου κατὰ τὴν ἐνταῦθα ἀρίστην τοῦ Ραφτάνη, ἀνδρὸς σοφοῦ, ἀναλαβόντος τὴν διόρθωσιν πολλῶν ἐκ τῶν δακτύλων τοῦ Σέργιου Ραφτάνη ἐκδοθέντων ἔργων. ἐκδόντος δὲ, δαπάνης τοῦ ἰδίου Σέργιου Ραφτάνη, ἔτι 1856, τὸ «περὶ Καλλιλογίας» δακτύλῳ ὅν του, τὸ μόνον δυστυχῶς, μέχρι τοῦδε ἐν Ἑλλάδι ἔργον τὸ ἐπὶ τὸ τελειότερον πραγματευόμενον τὰ τῆς Αἰσθητικῆς· καὶ 3ον) Διότι τὰ βιβλία τῶν ὁποίων ὁ Σέργιος Ραφτάνης τυγχάνει καὶ συντάκτης καὶ ἐκδότης, ἰδίᾳ τὸ ἐπιγραφόμενον «τὰ Ἰουδαϊκὰ κ. λ. π.» ἐκδοθέν ἔτι 1861 φανεροῦσιν Ἄνδρα τυχόντα μαθήσεως κατὰ πολὺ εὐρυτέρας καὶ τῆς τοῦ τελειοφοῦτου Λυκείου. Ἐντεῦθεν τείνομεν νὰ πιστεύσωμεν ὅτι ἐξηκολούθησε σπουδᾶς κατὰ μόναν καὶ μετ' αὐτὴν τὴν ἐν τῷ Λυκείῳ τῶν ἐκδοθέντων ἀποπεράτωσιν.

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΝΟΣ

ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΚΟΝ ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟΝ

ΜΟΥΣΕΙΟΝ

ΔΕΚΑΕΤΙΑ

ΔΕΚΑΕΤΙΑ

καὶ πλέον διέρρευεν ἀπὸ τῆς εἰς Ζάκυνθον ἀφίξεως

τοῦ Χριστοδούλου Ραφτάνη μέχρι, ἰδρύσας, ἐν Ζακύνθῳ τοῦ Τυπογραφείου τοῦ ὁποίου, ὅμως, ἡ ἐγκατάστασις συνετελέσθη οὐχὶ παρὰ τοῦ πατρὸς Χριστοδούλου ἀλλὰ παρὰ τοῦ ἥδη ἀνδρωθέντος υἱοῦ τοῦ Σεργίου, ἀφ' οὗ πάντα τὰ ἐν τῷ Τυπογραφείῳ, τὸ ὅλον ἐφερε τὸ ὄνομα «Παρνασσός» ἐκτυπωθέντα βιβλία, τὸν Σεργιον ἀναγράφουσιν, ἐν τῇ προμετωπίδι των ὡς ἰδιοκτῆτην, διευθυντὴν δὲ τὸν Νέστορα Ταρουσόπουλον.

Τὸ ὅς, εἴρηται Τυπογραφεῖον ἤρξατο, ἐπ' αἰτίαις οἰωνοῖς, τὰς ἐργασίας του. Τὸ ἀρτισύστατον Κράτος τῆς ἐλευθέριας Ἑλλάδος ἐστερεῖτο εἰσέτι τυπογραφείων ἐπικρατῶν, οὕτω, ὥστε, ἐν τῷ τυπογραφείῳ Ραφτάνη ἐξετυπώοντο οὐ μόνον πνευματικὰ προϊόντα σκόντα τὴν γεννητὴν των ἐν Ζακύνθῳ ἀλλὰ καὶ ἐργα ξένης τῆς Ζακυνθίας προελεύσεως. Οὕτω τὸ τυπογραφεῖον πολλὰ εἶχε τὰ ἐκ τῆς ἐργασίας κέρδη. Ἀλλ' αἱ σκέψεις τοῦ Σ. Ραφτάνη δὲν ἀπεσκόπων εἰς τὴν διὰ τοῦ τυπογραφείου ὀλικὴν ἱκανοποίησιν, ἐξ ἐναντίας ἀπέδλεπον οὗτος εἰς τὴν χρῆσιν τῶν κερδῶν ἐπ' ἀγαθῇ τῆς Πατρίδος. Πλεῖστα ὅσα πνευματικὰ ἐργα, μεγάλως τὴν ἐποχὴν ἐκείνην τοῦ φιλομούσου, κύκλους ὠφελήσαντα δὲν θὰ ἔδλεπον τὸ φῶς ἂν δὲν ἐφέροντο ταῦτα εἰς δημοσιότητα δαπάναις τοῦ Σ. Ραφτάνη.

Παραθέτομεν ἀμέσως κατωτέρω τρεῖς πίνακες ἐξ ὧν ὁ πρῶτος περιλαμβάνει τὰ ἔργα ὧν αὐτὸς οὗτος ὁ Σεργιος Ραφτάνη φέρεται συντάκτης καὶ ἐκδότης, ὁ δεύτερος περιλαμβάνει ἅπαντα τὰ δαπάναις αὐτοῦ ἐκδοθέντα θρησκευτικὰ βιβλία καὶ ἐν τῷ τρίτῳ ἀριθμοῦνται τὰ δαπάναις αὐτοῦ ἐκδοθέντα φιλολογικά.

ΠΙΝΑΞ Α'

- 1) Τοκολόγιον. Τοκολόγιον ἔκδοσις τοῦ 1860
- 2) Piccolo Abbecchario e Silabario Italiano
- 3) Τὸ ἐξωκλήσιον τοῦ δάσους
- 4) Ἀκολουθία τῆς θείας Μεταλήψεως
- 5) Ἐγκόλπιον τοῦ Ὁρθόδοξου Χριστιανοῦ τῆς Ἀνατολ. Ἐκκλησίας Ἐκκλησιαστικῇ ἐγκρίσει, Ἐκδόσεις δύο ἡ τοῦ 1860 καὶ ἡ τοῦ 1865
- 6) Τὰ Ἰουδαϊκά, ἦτοι, ἀνατροπὴ τῆς θρησκείας τῶν Ἑβραίων κ. λ. π. μετὰ προσθηκῶν καὶ ἀνεκδότων. Παράρτημα ἐκ τῶν ὑπὸ τοῦ Παύλου Μεδίκων γραφέντων περὶ Ἑβραίων. Οἱ παραδεχθέντες ψευδεῖς Μεσσίας καὶ τὸ χρυσοῦν πόνημα Σαμουὴλ Ραββὶ τοῦ Ἰουδαίου ἐξέλεγχον τὴν τῶν Ἰουδαίων πλάνην, μετὰ εἰσαγωγῆς καὶ διαφόρων ἄλλων ἀποδεικτικῶν ἐγγράφων ἐν οἷς καὶ τινὰ ἀνέκδοτα. Ἐκδόσεις 1861
- 6) Ἐπιστολὴ Π. Λεντούλου περιγράφουσα τὸν χαρακτῆρα τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ καὶ ἀποφασίς καὶ αἰτιῶν τοῦ Ποντίου

Πιλάτου. Ἐκδόσις 1862

ΠΙΝΑΞ Β'

- 1) Πηδάλιον τῆς τῶν Ὁρθόδοξων Ἀγίας Ἀνατολικῆς Ἐκκλησίας Σχῆμα 8ον ἔκδοσις 1864
- 2) Συναξαριστὴς τῶν 12 μηνῶν τοῦ ἐνιαυτοῦ. Τόμοι 3
- 3) Σύνοψις ἱερᾶς Θεολογίας Ν. Κούρτσολα. Τόμοι 2. Σχῆμα 8ον. Ἐκδόσις 1862
- 4) Ἐπίτομος Ἐκκλησιαστικῇ Ἱστορίᾳ Στεφ. Κομμητᾶ μετ' ἀναπληρώσεων Π. Χιώτου. Ἐκδόσις 1861. Σχῆμα 8ον.
- 5) Πλάτωνος Μητροπολίτου Μόσχας. Ὁρθόδοξος διδασκαλία, ἦτοι Ἱερὰ Κατήχησις. Μετάφρασις Α. Κοραῆ μετὰ προσθηκῶν Κ. Τυπάλδου Ἀρχιερέως Σταυρουπόλεως.
- 6) Ἱερὰ Κατήχησις τῆς Ὁρθόδοξου Χριστιανικῆς πίστεως συνοπτικῶς ἐκτεθείσα ὑπὸ τοῦ Ἀρχιερέως Σταυρουπόλεως Κ. Τυπάλδου. Ἐκδόσις 1860. Σχῆμα 16ον.
- 7) Περίληψις τῶν πράξεων τῶν Ἀγίων Ἀποστόλων ὑπὸ τοῦ Θεοτολομάννητος Κ. Χριστοδοῦλου, δαπάνη Σ. Χ. Ραφτάνη, ἔκδοσις 1857 Σχῆμα 16ον
- 8) Ἱστορικὴ περίληψις τοῦ Ἀγίου Εὐαγγελίου ὑπὸ τοῦ ἰδίου Κ. Χριστοδοῦλου, πρὸς χρῆσιν τῶν δημοτ. Σχολείων Ἐκδόσις 1857
- 9) Σύνοψις Ἱερᾶς Κατηχήσεως ὑπὸ Α. Κοραῆ
- 10) Σύνοψις Ἱερᾶς Ἱστορίας ὑπὸ τοῦ ἰδίου. Ἐκδόσις 2α 1862 Σχῆμα 16ον
- 11) Αἱ τέσσαρες ἁσματικαὶ Ἀκολουθίαι τοῦ ἐν Ἀγίοις πατρὸς ἡμῶν Διονυσίου Ἀρχιεπισκόπου Αἰγίνης τοῦ θαυματουργοῦ μετὰ προσθήκης ἀνεκδότων καὶ νέου Συναξαρίου, δαπάνη μὲν Σεργίου Ραφτάνη ἀλλ' ἐκ τοῦ ἐν Ἀθήναις Τυπογραφείου τοῦ Α. Γκαρπολά. Ἐτι 1844. Σχῆμα 8ον.
Ἡ ἔκδοσις τῶν ἀνωτέρω Ἀκολουθιῶν ἐν Ἀθήναις ἀποδεικνύει καθ' ἡμᾶς διὰ τὸ Τυπογραφεῖον Ραφτάνη ἰδρύθῃ ἐν Ζακύνθῳ μετὰ τὸ ἔτος 1844. Ἀπόδειξις ἄλλως τε τρανωτάτη διὰ ἅπασαι αἱ ἐκδόσεις τοῦ περὶ οὗ ὁ λόγος Τυπογραφείου φέρουσι μεταγενεστέραν τοῦ 1844 χρονολογίαν.
- 12) Ἀσματικὴ Ἀκολουθία τοῦ Ἀγ. Μάρτυρος Θεοφίλου τοῦ Ζακυνθίου ὑπὸ Γ. Κορυσίου. Ἐκδ. 1856. Σχῆμα 8ον διορθώσεις τοῦ Κωνστ. Ἱερομονάχου Στρατοῦλη.
- 13) Χριστιανικῆς διδασκαλίας μάθημα τμήματος Α'. Προσευχαὶ διὰ ἑλληνοδιδασκόμενα παῖδια, διορισθεῖσαι ὑπὸ τῆς ἐν Ἑλλάδι ἐκείνης προπαιδείας Ἐπιτροπῆς. Ἐκδόσεις δύο, ἡ τελευταία ἔτι 1857 Σχῆμα 16ον
- 14) Ἐγχειρίδιον Χριστιανικὴν περιέχον σύντομον ἐξήγη-

σιν τοῦ θεοῦ Ναοῦ, τῶν ἐν αὐτῷ ἱερῶν σκευῶν καὶ ἱμ-
φῶν καὶ τῶν συνήθων ἀκολουθιῶν τῆς ἱερᾶς λειτουργίας καὶ
Ἀγ. Μυστηρίων τῆς Ἀνατολικῆς Ἐκκλησίας ὑπὸ Δημητρίου
Ν. Δαρβάρως. Ἐκδοσις νέα τοῦ 1857. Σχῆμα 16ον

15) Σύνοψις Ἱερᾶς Ἱστορίας ὑπὸ Γ. Γενναδίου. Ἐκδοσις
τοῦ 1861 εἰς 8ον

ΠΙΝΑΞ Γ'

1) Δύο Ἀνδρέου Κάλβου καὶ ἀνέκδοτος Ὕμνος Ἀντι-
νίου Μαρτιελάου ὑπὸ Σ. Δε Βιάζη. Ἐκδοσις Ραφτιάκη τοῦ
ἔτους 1881

2) Ἀπαντα Χριστοπούλου. Ἐκδοσις 1864

3) Χάσης. Δύο ἐκδόσεις 1861 καὶ 1864

4) Ἀπαντα Ἰωαν. Βηλαρά ἦτοι Ποιήματα καὶ πεζὰ ἔνα
μετὰ προσθήκης ἀνεκδότων. Ἐκδόσεις δύο. Ἡ 2α ἐγένετο
τῷ 1871

5) Κωνσταντίνου Ἱερομον. Στρατούλη (τοῦ μετέπειτα Ἐ-
πισκόπου Κυθήρων) Δοξίμιον Καλλιλογίας ἦτοι Στοιχεῖα Αἰ-
σθητικῆς. Ἐκδ. 1856

6) Ἀπαντα Σολωμοῦ. Ἐκδότης Δε - Βιάζης δαπάναις Σ.
Ραφτιάκη Ἐκδ. 1884

Πλὴν τῶν ἀνωτέρω, ἐκ τοῦ Τυπογραφείου Ραφτιάκη ἐξε-
δόθησαν πλείστα ὅσα βιβλία τὰ μὲν διδασκτικὰ τὰ δὲ ἀνωτέ-
ρου πνευματικοῦ ἐπιπέδου. Οἰκίζομεν ἵνα ἐξ αὐτῶν ἐπὶ
παραδείγματι. Οὕτω ἐξεδόθησαν, 1) Ἀπαντα Χριστοπούλου
ἔκδοσις 1864 2) Ποιήματά τινὰ Ἰουλίου Τυπάλδου ἔκδ. 1856
3) Ἀνακρέοντος Τητιοῦ Ὀδὰς μετ' ἀξιολόγου προλόγου,
μεταφρασθέντα ἐμμέτρως εἰς ἀπλοελληνικὴν γλῶσσαν, ἐν ἔτει
1855 ὑπὸ Δ. Γ. Ἀραβαντινοῦ 4) Πραγματεία περὶ Ὀμήρου
Κωνσ. Ἱερομον. Στρατούλη ἔτει 1852 5) Ἀπομνημονεύματα
πρὸς καταρτισμὸν τῆς περὶ ἀπελευθερώσεως τῆς Ἑπτανήσου
Ἱστορίας ὑπὸ Κωνσ. Χ. Δομβάρδου. Φυλλάδια ἑπτὰ. ἔτος 1871
6) Ὀδοὶ Γεωρ. Καυδιάνου Ρώμα Ἐκδ. 1857 7) Ἡ ἐν Νε-
απόλει Ἑλλ. Ἐκκλησία ὑπὸ Νικολ. Κατράμη Ἀρχιεπισκόπου
(τοῦ μετέπειτα Ἀρχιεπισκόπου Ζακύνθου κ. λ. π.

Τὸ Τυπογραφεῖον Ραφτιάκη ὑπῆρξεν ὅντως διὰ τὴν Ζά-
κυνθον σοβαρῶτατον βοήθημα πνευματικῆς κινήσεως, φάρος
τηλαυγῆς ἐκπέμπων τὰς λαμπράς του ἀκτῖνας πολὺν πέραν
τῶν ὁρίων τῆς μικρᾶς μας Ζακύνθου. Σκοπῶν, ὅθεν, ἐγέν-
ετο ἐν τῷ προλόγῳ μας μνεία τοῦ ἐν Παριοῖσις Τυπογρα-
φείου Διδότου. Ἐὰν ὁ κ. Γεώργιος Σωτηριάδης ἐν τῇ ἀρίστῃ
περὶ Ἀνδρέου Κάλβου διαλέξει του τῇ γενομένῃ ἔτει 1916
ἐν εἴῃ ἐν Ἀθήναις Φιλολογικῷ Συλλόγῳ «Παρνασσός» παρέ-
βαλε τὸν κ. Φέξην διὰ τὰς πολυτίμους ἐκδόσεις του, πάντῃ

δικαίως, πρὸς τοὺς Διδότους (δρα τεύχος διαλέξεων Φιλολογ.
Συλλόγου Παρνασσοῦ 4, σελ. 24) νομίζομεν διὸ δὲν ὑπερ-
βάλλομεν περὶ τὰ πράγματα ἐὰν τὸν Σ. Ραφτιάκην ὀνομάσω-
μεν Διδότον παλαιότερον τοῦ κ. Φέξη.

Εὐεργετικοί, ὅντως, τοιοῦτοι ἐκδότες καὶ Τυπογράφοι. Τότες
ἀξίζει ὁ τίτλος τῶν μεγάλων τοῦ Ἑθνικοῦ εὐεργετῶν. Πᾶς τις
ἐπιμελόμενος τῆς Ἑθνικῆς Ἱστορίας, ἃς θεωρήσῃ καθήκον
του νὰ καταστήσῃ τὴν μνήμην τῶν θαλερὰν παρὰ τοῖς με-
ταγενεστέροις διὰ τῆς ἔστω καὶ ἐλαχίστης συμβολῆς του.

Ζακύνθος

Δ. ΔΑΣΗΣ

Ἀπὸ τὸ Βιβλίον τῶν τραγουδιῶν

ΤΟΥ ΧΑΪΝΕ

(Man glaubt dass ich mich gräme . . .)

Θαρροῦν ἀπὸ τὸν ἔρωτα
Πῶς πίκρα ἔχω μεγάλην,
Στὸ τέλος πείδομαι κ' ἐγὼ
Ὅπως τὸ λένε οἱ ἄλλοι.

Κ' ἐσέ, μεγαλομάτα μου
Μικρή, στῶχω εἰπωμένο,
Ἀνέφραστα πῶς σ' ἀγαπῶ
Κι' ἀπὸ ἔρωτα πεθαίνω.

Μὰ τῶλεγα μονάχος μου
Στὴν ἔρημὴν κάμαρά μου,
Καί, ἄχ!, πάντοτε ἔμεινα ἄφωνος
Σὰν ἦσουνε μπροστά μου!

Σὰν κάποιτοι ἀγγελοδοῖμονες
Μοῦ ἐφράζανε τὸ στόμα....
Καὶ ἄχ!, ἀπ' ἀγγελοδοῖμονες
Τόσο ὑποφέρω ἀκόμα

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΝ
ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΗΣΟΥΡΙΟΥ

Ἀπ. Σ. Μάτεσις

Διήγημα

Η ΡΟΔΟΥΛΑ

Ήταν τὸ πιδ πλούσιο κορίτσι τοῦ κόσμου· δὲν τοῦλειπε τίποτα. Μπορεῖ κανεὶς νᾶναι ὅμως πλούσιος καὶ νὰ στερεῖται τὰ χίλια δυνό. Μ' αὐτὸ δὲ γινόταν μὲ τὴ Ροδούλα. Ὅτι μποροῦσε νὰ φανταστεῖ νοῦς ἀνθρώπου, τόχε προστά της. Θὲς χρυσάφια ; Εἶχε ἀμέτρητα. Κλεινόταν στὴν κάμαρα τοῦ θησαυροῦ ποῦταν γεναμένη μὲ σιδερένιους τοίχους καὶ περνοῦσε τὴν ὥρα της κοιτάζοντάς τα. Καθισμένη στὴν πολτρούνα της μὲ τὰ πολύτιμα στολίδια, περνοῦσε ἀνάμεσα πὸ τὰ μακρυνὰ της κρινοδάχτυλα ὅλα ἐκεῖνα τὰ πολύτιμα ἀστρά : Ρουμπίνια αἰμοτοστάλαχτα, ζαφείρια μὲ τ' οὐρανοῦ τὸ χρῶμα, σμαράγδα πράσινα διάφανα, σὰν τὴ γαλήνια θάλασσα, τριανταφυλλὰ κοράλλια, πὸν τᾶπερνες γιὰ ροδόφυλλα. Ήταν ἡ χαρὰ της Ροδούλας νὰ πηγαίνει νὰ τὰ καμαρώνει, νὰ φορεῖ γύρω στὸν κρινέλευκο λαιμὸ της τὰ μακρυνὰ μαργαριταρένια γιορτιάνια πὸν κυλοῦσαν ὅπως τ' ἄφην' ἀπὸ τὸ βάρος κι' ἔφταναν στὰ πόδια της χάμου, ἂν δὲν τὰ ἐφαδίπλωνε καὶ δὲν σκλάβωνε τὸ ζήλευτὸ λαιμὸ της. Κ' ἦταν ὅλα δικὰ της, σιβαγμύνα, κυκλωμένα ἀπὸ μιὰ θάλασσα πὸ χρυσάφι, πὸν λαμποκοποῦσε λὲς καὶ μπῆκε μέσα καὶ κλείστηκε ὁ ἥλιος.

Ήταν μέρες πὸν κι' αὐτὰ βαριώταν ; Δὲν εἶχε παρὰ νὰ καταιβεῖ στ' ἀπέραντὸ της περιβόλι, πὸν ἦταν τὰ πιδ σπάνια λουλούδια. Περιβολάριδες περφόημοι, πούχε φέρει ἀπ' ἔξω, φρόντιζαν νὰ μὴ τῆς λείπουν τ' ἀγαπημένα της τριαντάφυλλα καὶ γιούλια, χειμῶνα καλοκαῖρι. Καὶ τί πρασινάδα ! Ζωγραφιὰ ! Κεὶ μέσα ξέφευγε σὰν εἶχε τίς κακὲς της, σὰν τὰ μάτια της ἦταν κλαμμένα.

Μάλιστα ! Ἡ Ροδούλα ἦταν δυστυχισμένη. Πάντα θλιμμένη, ποτὲ εὐχαριστημένη ἀπὸ τὴ ζωὴ. Καὶ τί δὲν ἔκαναν οἱ δοῦλες της, πὸν τὴ λάρτρειαν, γιὰ νὰ τὴ δοῦν χαρούμενη ! Μὴ καὶ δὲν ἔφεραν σιὸ περιβόλι της, τὰ πιδ παράξενα φτερωτά, ἀπ' ὅλα τὰ μακρυνὰ βασίλεια ; Ἡ ἀρχόντισσά τους, δὲν τὰ κοιτοῦσε πολλὰς φορές. Οὔτε σιὰ ὁμορφά της ἄλογα καὶ τὰ σπάνια σκυλιά της βρῆκε παρηγοριὰ ἢ ἑακουσμένην ῥηγοπούλα. Μῆτε σιὰ σκυλιά της, μῆτε σιὰς πανάκριβες τουαλέτες της. Τὶς φοροῦσε μιὰ - δυνό φορές καὶ τίς περνοῦσε αὐτὲς καμεριέρες της,

Μῆτε σιὰς ὁμορφοβαλμένες καὶ μυθοστολίστες κάμαρες. Μῆτε σιὰ θέατρα, ποῦπαιζαν τὰ καλύτερα κομμάτια γιὰ χάρη της.

Πάντα μονάχη, πάντα σκεφτικὴ, τὸ ἑοδαλὸ της χεῖλ' δὲν ἤξερε τὸ χαμογέλιο. Μὰ τί συνέβαινε λοιπόν ; Μπᾶς κι' ἀγαποῦσε κανένα ; Οὔτ' ἰδέα. Στους χοροὺς ὅλοι οἱ λεβέντες τρέχανε σκλάβοι προστά της. Μπᾶ ! Κεῖνη οὔτε τοὺς κοιτοῦσε. Ὁ ὅξω κόσμος τὴ θαρροῦσε γιὰ περφόανη κι' ἀκατάδεχτη, μὰ οἱ δικοὶ της βλέπανε τὴν ἀγγελικὴ καρδιά της, πὸν μοίραζε τόσα καὶ τόσα στοὺς φτωχοὺς, κι' ἀνησυχοῦσαν περισσύτερο γιὰ τὴ θλίψη της. Ἔτσι ὅλοι τὴ λυπότανε.

Κι' ὅμως ἔβλεπε τίς ἄλλες πὸν γίνονταν εὐτυχισμένες μὲ τὸ τίποτα. Νὰ τὸ κοριτσάκι τοῦ κύρ - Γεώργη τοῦ κηπουροῦ, προχτὲς πῆγε στὴ Ροδούλα ὅλο γέλιο γιὰ τὸ πατέρας της τῆς χίρισε στὴ γιορτὴ της ἓνα δαχτυλιδάκι μ' ἓνα ρουμπινίου δά, μικρούτσικο σὰν ἄμμος - Πετοῦσε ἀπὸ τὴ χαρὰ της. Οὔτ' ἔβγαξε τὰ μάτια του ἀπ' αὐτὸ λὲς καὶ θὰ τοῦφευγε ἂν κοίταξε ἄλλου.

Ἡ Μάγδα πάλι, ἡ πιστότερη καμαριέρα της, χοροπηδοῦσε ὅλο τ' ἀπόγιομι μὲ πὸν καθρέφτη, πὸν φόρεσε τὴν καινούργια της ποδιά. Ἡ Ροδούλα τᾶχε βαρεθεῖ ὅλα. Τίποτα δὲν τῆς ἔκανε ἐντύπωση. Σὰν κοίταξε ἀπὸ τὸ ψηλὸ της παρεθύρι κορίτσια τῆς ἡλικίας της νὰ γυροῦν εὐτυχισμένα σιὸ δειλινὸ μ' ὁμορφα ἀγριολούλουντα τοῦ κάμπου, καὶ νὰ χαλοῦν τὸν κόσμο ἀπ' τὰ γέλια καὶ τίς φωνὲς τους, ἀναρωτιόταν καὶ ἡ ἴδια γιὰ τὴ νᾶναι ἔτσι λυπημένη.

Ὁ νιὸς, ὁ δουλευτής, ὁ λεβέντης, πὸν κόπιαζε ὡς τώρα σιὰ καράβια, σκόλασε μὲ τὸ μεσημέρι καὶ τράβηξε ἴσια στὴ γωνία τοῦ δρόμου, σὶν πούλητῇ. Ἡῆρε δύο κυδῶνια ζεστά, ἀφ' οὗ διάλεγε μιὰ ὥρα νὰ βρεῖ τὰ μεγαλύτερα τοῦ ταψιοῦ, ἔδωκε λίγες δεκάρες πούχε, καὶ τράβηξε τὸ δρόμο του τρώγοντάς τα μὲ λαιμαργία. Ἡ Ροδούλα τὸν κοίταξε ἀπὸ ψηλά. Ἀπ' ὥρα τὸν παρακολοῦθοῦσε σιὸ λιμάνι πὸν ξεμανικωμένος ἔπλενε μὲ τὰ γερά μπράτσια του τὸ καράβι, γύρω - γύρω, ἀδιαφορώντας πὸν γενόταν μούσκεμα. Τὸν ἔχασε γιὰ λίγο· μετὰ τὸν ξανάειδε μουτζουρωμένο χέρια καὶ πρόσωπο σὰν ἀράπης σωστὸς, ἐξυπόλιτος. Ἀδιαφοροῦσε γιὰ τὸ κρύο, γιὰ ὅλα γύρω του, ἐχτὸς ἀπὸ τὰ κυδῶνια. Μὰ τί ὄρεξη πὸν τὴν εἶχε ! Εἶχε φάει τὸνα καὶ ἔβαζε τ' ἄλλο σιὸ στόμα του, πὸν κάποιος, περνώντας, δίχως νὰ τοῦ θέλει, τοῦ ἐσπρωξε τὸ χέρι. Τὸ τράνταγμα ἦταν δυνατὸ καὶ γάστρου τὸ κυδῶνι ροβολάει ἄκρη, ἄκρη σιὸ λιμάνι καὶ

ΙΑΚΩΒΟΣ

ΔΗΜΟΚΛΗΣ

ΜΟΥΣΤΑΦΑ

μετὰ μπουμ—στὴ θάλασσα.

Ἐκαμε νὰ τὸ κυνηγήσει καὶ σὰν τὸ εἶδε νὰ πέφτει μέσα, σιάθηκε. Τὶ πίκρα πὺν θάταν ἡ δική του! Ἀγρίεψε στὰ γερά. Γυρίζει νὰ βρεῖ κεῖνον πὺν τὸν ἔσπρωξε· εἶχε ρύγει. Κατάλαβε τὰ σκοῦρα καὶ ἰθὺς σιὰ πόδια. Ἐμεινε λοιπὸν μὲ τὸ στόμα ἀνοιχτό. Γιὰ μιὰ στιγμή τοῦρθε νὰ πέσει μέσα νὰ τὸ πιᾶσει, πὺν ἔπλεε πάνον. Τὶ ἦταν γι' αὐτόν; Ἡ θάλασσα ἦταν ἡ καλύτερη φιλενάδα του.

Τὸν ἔβλεπε ἡ Ροδούλα ἀπὸ ψηλά. Σκέφτηκε τὴν ἀπελπισία του καὶ τότε φώναξε. Κεῖνος σήκωσε τὰ μάτια του, τὴν εἶδε καὶ πῆγε κατὰ κεῖ. Ροβόλησε ν' ἀνοίξει ἡ ἴδια τὴν πόρτα.

— Θέλεις φαί;

— Ναί, ψωμί... Πεινάω—τῆς ἀπαντάει μ' ὅλη του τὴν ἀφέλεια μὴ ξέροντας ποιά ἦταν.

Τὸν ἔμπασε μέσα καὶ τοῦδωσε ἀπ' ὅλα.

— Δέγε μου τὶ ἄλλο θέλεις—τὸν ρωτᾷ ἡ Ροδούλα ἀπαιτητικά.

Ἦθελε ὁ νιὸς πολλὰ πράματα. Νὰ, ἤθελε πρῶτ' ἀπ' ὅλα μιὰ ζεστή φορεσιά. Ὑστερ' ἄλλη μιὰ γιὰ τὴ δουλειά του. Ἡ Ροδούλα τοῦ τᾶδωσε ἀμέσως. Τᾶχε ὅλα στὰ χέρια της. Τῆς ἔκανε γούστο νὰ τὸν εὐχαριστάει. Γιὰ πρώτη φορὰ εἶχ' ἀφήσει τὸ σοβαρὸ της ὕφος. Τὸν ρωτᾷ τὶ ἄλλο θέλει. Ὅλο καὶ ξεθαρεύεται κεῖνος. Θίλει ἓνα χρυσαφικὸ γιὰ τὴ φιλενάδα του· ἓνα δαχτυλιδάκι πὺν τοῦ τὸ ζήτησε ἀπὸ καιρὸ. Δὲν τῆς τὸ πῆγε τὴν πρωτοχρονιά καὶ τὰ χάλασαν. Τοῦ εἶπε πὺς ἂν ἔκανε οἰκονομία θὰ μπορούσε νὰ τῆς τὸ περνε. Μ' αὐτὸς πῆγαινε μὲ τοὺς φίλους· του τὸ βράδυ κι' ἂν εἶχε καμιά δεκάρα τὴν χαλοῦσε, στὸ γλυκὸ κρασάκι τῆς ἀντικρινῆς ταβέρνας, τραγουδώντας.

Ἡ Ροδούλα ἔβγαλε το βαρὺ δαχτυλίδι της, μὲ τὸ μεγάλο ζαφεῖρι, πὺν σκέπαζε τὸ μισό της δάχτυλο καὶ τὸ πέρασε στὸ χέρι τοῦ νιοῦ.

— Νὰ—τοῦ εἶπε—πῆγαινε νὰ τῆς τὸ δώσεις νὰ τὰ φτιάξτε. Καὶ νὰ μοῦ τὴ φέρεις καμιά μέρα νὰ τὴ δῶ.

Θαμπώθηκε τὸ φτωχόπαιδο κι' ἀπὸ τὴ χαρὰ του ἄρχισε νὰ γελά καὶ νὰ τραγουδάει. Αὐλάκωνε μ' ἓνα ἀμυδρὸ χαμόγελο τὸ πρόσωπο τῆς Ροδούλας ἀπὸ τὴν εὐχαρίστηση. Οἱ δοῦλες τῆς βλέποντὶς τὴν ἔτσι χαρούμενη, χτύπησαν μ' ἐνθουσιασμό τὶς παλάμες τους. Τούπαν νὰ ἔα-

νάρθει. Αὐτὸς πιόσπλατῆσε κι' ἔφυγε τραγουδώντας.

XX

Ἡ Ροδούλα ἔχασε πιά τὸ μελαγχολικὸ της ὕψος. Ἀρχισε νὰ τριγυρίζει μ' ἐνδιαφέρον τὸ περιβόλι, νὰ ξεδιαλέει μόνη της τὰ ωραιότερα λουλούδια, νὰ σκολίζει τίς κάμαρές της· κοιτοῦσε μὲ πότερη περιέργεια τὰ χρυσαφικά της, κι' ὅλα αὐτὰ, μὲ τὴ μόνιμη ἰδέα νὰ δεῖ τὴν ἐντύπωσιν θᾶκαναν τοῦ νιοῦ τοῦ καραβιοῦ. Τὸν ἔβαζε νὰ τὰ ψάχνει ὅλα. Εἶχε ἐπὶ τέλους ἡ ζωὴ της κάποιον σκοπὸ. Τὸν ἐπεριποιόνταν τοῦδινε ὅτι τῆς ζητοῦσε. Τὸν ρωτοῦσε τί τ' ἀρέσει ἀπ' ὅλα. Τὶ γούστο πὺν τὸν εἶχε μὲ τίς ἀπαιτήσεις του! Ἀλήθεια τὴν ἔκανε καὶ τὴν ἴδια νὰ προσέχει τὸ κάθε τι, πὺν ὁλότελα δὲν τὸ χαμπέριζε πρῶν.

Ὅλη τὴ μέρα τώρα ἦταν σπῆι της. Τριγύριζε τὸ περιβόλι, ἔπερνε ὅτι ἤθελε. Τὰ βράδια μὲ τὸ φεγγάρι τραγούδαγε. Σιγά—σιγά λησμόνησε καὶ φίλους του κι' ἀγαπητικιά του.

Μιὰ μέρα τὸν ρώτησε τὶ ἄλλο ἤθελε.

— Νὰ σὲ πάρω γυναῖκα μου, τῆς λέει....

Ἡ Ροδούλα τράνταξε, γιὰ πρώτη φορὰ στὴ ζωὴ της, στὰ γέλια κι' ἀνέβηκε τρεχάτη στὴ κάμαρά της, ψηλά στὸ πρῶτο πάτωμα....

Σάκυνθος 16 - 2 - 28

Μαριέττα Μινώτου

ΤΑ ΠΕΡΑΣΜΕΝΑ

Ζῶ, μὰ ποτές μου ὅσotόσο δὲν ξεχνῶ τίς φλόγινες στιγμές πὺν ἔχουμε ζήσει. Τοῦτ' ἡ ἀπέραντη μελαγχολία, Πότε, μὰ πότε πιά θὰ σταματήσει;

Ἀς μπόρεια νὰ τίς βγάλω ἔπ' τὸ μυαλό μου! Ἐρχόντανε σὲ μένα ὡς εὐλογία, καὶ πίστευα ἡ φτωχὴ στὸ ριζικὸ μου, τώρα πεθαίνω ὡϊμέ! σάν τίς θυμοῦμαι....

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ

ΔΗΜΟΣΙΕΥΣΙΣ ΕΝ ΤΗ ΕΒΔΟΜΑΔΑ
ΜΟΥΣΕΙΟΝ ΑΠΟΚΟΜΗΣ

Comtesse de Noailles

(Ἀπ' τίς «Αἰώνιες Δυνάμεις»). Μεταφρ. Μυρτιώτισσας

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΗ ΖΩΗ

Η ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΗ ΚΙΝΗΣΙΣ ΕΙΣ ΤΗΝ ΕΠΤΑΝΗΣΟΝ ΚΑΤΑ ΤΟ 1927

Οἱ κοινωνικοὶ καὶ πνευματικοὶ ὅροι, ὑπὸ τοὺς ὁποίους διατελοῦν κατὰ τὰ τελευταῖα ἔτη αἱ ἐπαρχίαι καὶ ἡ συγκεντρωτικὴ τάσις πρὸς τὴν πρωτεύουσαν, ἀπεστέρεσαν τὴν Ἐπτάνησον τῆς πνευματικῆς κινήσεως, τὴν ὁποῖαν ἄλλοτε ἐπεδείκνυε εἰς ὅλας τὰς ἐκδηλώσεις τῆς ἐπιστήμης καὶ τῆς λογοτεχνίας. Ἐξ ἄλλου ὁ θάνατος τῶν ἱστοριοδοφῶν Σπυρίδωνος Δε - Βιάζη καὶ Ἡλία Τσιτσέλη ἀφῆσε μέγα κενὸν εἰς τὴν Ἐπτανησιακὴν Ἱστορικὴν Σχολήν, τῆς ὁποίας ἦσαν ἐκ τῶν καλλιτέρων τελευταίων μελῶν, μολονότι ὁ δεύτερος εἶχε πρὸ πολλοῦ, δυστυχῶς, ἐκλείνει διὰ τὴν ἐπιστήμην. Ἐκ τῆς πνευματικῆς κινήσεως τῶν νήσων ὀγκούμεθα νὰ σημειώσωμεν μόνον τὰ οὐσιωδέστερα.

Εἰς τὴν **Κέρκυραν** ἀρκετὰ σημαντικὴ εἶναι ἡ ἐκδιδομένη ὑπὸ τοῦ κ. Σ. Μαρτίνου ἑφημερίς «**Ἐλπίς**», ἐν τῇ ὁποίᾳ κατεχωρήθη εἰς ἐπιφυλλίδας ἀξία λόγου διατριβὴ περὶ τοῦ προστάτιου τῆς νήσου Ἀγίου Σπυρίδωνος. Δυστυχῶς ὁμως διεκόπη ἡ ἔκδοσις τῆς «**Κερκυραϊκῆς Ἀνθολογίας**» τῆς κ. Εἰρήνης Δενδρινού, ἡ ὁποία συνεκέντρωνε τελευταίως ἀρκετοὺς τῶν Κερκυραίων καὶ γενικῶς τῶν ἐπτανησίων

(1) Σημ. «**Ι. Α.**» Ἐσχωριστὰ σημαντικὴ εἶναι ἡ πνευματικὴ ἐπιστημονικὴ δράσις τοῦ κ. Δ. Ζακυθινού, πού γρήγορα θὰ καταλάβει ἐπιφανὴ θέσιν ἐν Ἑλληνικῇ Λογοτεχνίᾳ. Σημειώνουμε μερικὰ ἔργα του:

1) «**Ὁ Χάρος στὸ δημοτικὸ τραγοῦδι**», στὴν «**Κερκυραϊκὴ Ἀνθολογία**», 1924.

2) «**Τὸ σονέτο στὴ Νεοελληνικὴ Ποίηση**» Ἀθῆναι, 1926 (μελέτη αὐτοτελής).

3) «**Φαῖδρα Ἰππόλυτος**» ποίημα στὸ Δελτίο τοῦ Ἀκαδ. δ. μίλλου 1926.

4) «**Ἀνέκδοτα ποιήματα τοῦ Δασκάρτου**», Δελτ. Ἀκαδ. δ. μίλλου 1926.

5) Ἀνέκδοτον δημοτικὸν τραγοῦδι περὶ τοῦ ἀγῶνος τῶν ἐν Κεφαλληνίᾳ Ριζοσπαστῶν «**Ν. Ἑστία**», 1927.

6) «**Νεοελληνικὰ Μετρικά**», «**Λογοτέχνης**» 1927.

7) **Σύγχρονον Δημοτικὸν τραγοῦδι** «**Λογοτέχνης**» 1927 καὶ

λογίων. Ἡ **Κέρκυρα** θὰ ἠδύνατο νὰ συντηρῇ περιοδικὸν καὶ ἀπὸ ἀπόψεως ἐμφανήσεως καὶ ὕλης ἄρτιον. Τοῦτο, τοῦλάχιστον μᾶς δεικνύει ἡ παλαιὰ ἐπιτυχία τῆς «**Κερκυραϊκῆς Ἀνθολογίας**».

Εἰς τὴν **Κεφαλληνίαν** ἡ ἰδία δυστυχὴς πτωχεία παρατηρεῖται. Ἐκδίδονται τρεῖς ἑφημερίδες, αἱ ὁποῖαι, πλὴν τῆς πολιτικῆς ὕλης, περιέχουν καὶ ὕλην φιλολογικὴν, ποιήματα, διηγήματα, χρονογραφήματα, ἐκ τῶν ὁποίων διακρίνει κατὰ τὰ ὑπὸ τοῦ κ. Γ. Ἀμπάτη καὶ Δ. Μανέντη δημοσιευόμενα ποιήματα. Τὰ περισσότερα ὁμως εἶναι ὑποπιου ποιητικῆς ἀξίας δημιουργήματα νεαρῶν ποιητῶν, πού περισσότερον ἀγαποῦν τὴν ἐπίδειξιν ἀπὸ τὴν πραγματικὴν ἐξέφωσιν τῆς τέχνης. Πρέπει νὰ σημειωθῇ ἡ ὑπὸ τοῦ Ἰ. ατροῦ κ. Γερασ. Κ. Λατκαράτου εἰς τὴν «**Ἐλῆα**» ἔκδοσις τῆς περιγραφῆς τοῦ σεισμοῦ τοῦ 1637 ὑπὸ τοῦ μοναχοῦ τῆς μονῆς Σισσιῶν Ἱεροθέου Ἀββατίου ἐκ χειρογράφου τῆς Ἑθνικῆς βιβλιοθήκης τῶν Παρισίων. Δυστυχῶς ὁμως ἐδημοσιεύθη εἰς σειρὰν συνεχειῶν, πρᾶγμα τὸ ὁποῖον καθιστᾷ αὐτὸ δύσχρηστον ἢ δημοσίευσιν ἐξακολουθεῖ ἀκόμη. Τελευταίως ἐγένετο προσπάθεια πρὸς ἔκδοσιν περιοδικοῦ ὑπὸ τὸν τίτλον «**Ἡ Κεφαλλωνία**». Δύο μόνον φύλλα ἐξεδόθησαν χωρὶς νὰ εἴμποροῦν νὰ θεωρηθοῦν σημαντικά. Ἐκ τούτων σημειωτέα τὰ ὀλίγα ἀνέκδοτα τοῦ Δασκάρτου.

Εἰς τὴν «**Ἰθάκη**» ἐκδίδεται μία ἑφημερίς ὑπὸ τὸν τίτλον «**Ἰθάκη**» διευθύνεται δὲ ὑπὸ τοῦ λογογράφου κ. Λώρη Κοινοῦ⁽²⁾ Τὸ περασμένον καλοκαίρι συνεκέντρωσε ἀρκετὰ σοβαρὰν φιλολογικὴν ὕλην, μετὰ τῆς ὁποίας καὶ ἄρθρα τοῦ φίλου κ. Θ. Τζαβέα.

Εἰς τὴν **Ζάκυνθον** ἡ ἐργασία εἶναι καλλιτέρα καὶ πολυτιμότερα. Ἐκδίδονται ἀρκετὰ ἑφημερίδες, μετὰ τῶν ὁποίων ξεχωρίζουν ἡ «**Κοινωνική**», ἡ «**Ἀναγέννησις**», ἡ «**Ἐπτάνησος**» καὶ ἡ «**Ἀλήθεια**». Ἀξία ἰδιαιτέρας σημειώσεως εἶναι τὸ περὶ τοῦ «**Καρτοῦνη**» ἄρθρον εἰς τὴν Ἀλήθειαν ὑπὸ τοῦ ζωγράφου κ. Πελεκάση, εἰς τὴν αὐτὴν ἑφημερίδα «**Ἡ Φωσκολιανὴ Βιβλιοθήκη**», εἰς τὴν

ΙΛΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ

ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΜΟΥΣΕΙΟΝ ΤΗΣ ΠΟΛΕΩΣ

Σημ. «**Ι. Α.**» Πρέπει νὰ σημειωθῇ ἰδιαιτέρα ἡ Πνευματικὴ δράσις τοῦ κ. Λώρη Κοινοῦ, καὶ αἱ ἀξιόλογες φεινέες ἐκδόσεις του.

«Κοινωνική» ἄρθρον τῆς Κας Μαριέτας Μινώτου περὶ τοῦ Γρηγ. Ξενοπούλου κ.λ.π. Ὁ Ἱστοριοδίφης κ. Α. Ζώης συνεχίζει εὐδοκίμως τὴν ἐκδοσὶν τοῦ «Αἱ Μοῦσαι». Ἰδιαιτέρως ὁμῶς πρέπει νὰ σημειωθῇ ἡ ἐκδοσις τῆς «Ἰονίου Ἀνθολογίας» περιοδικοῦ τὸ ὁποῖον συγκεντρώνει τὴν συνεργασίαν τῶν καλλιτέρων Ἑπιανησιῶν λογίων. Σημαντικὸν ρόλον ἔπαιξε τὸ περιοδικὸν τοῦτο εἰς τὸν ἐορτασμὸν τῆς ἐκατοταστηρίδος ἀπὸ τοῦ θανάτου τοῦ Φωσκόλου.

Τὸ γεγονὸς ὁμῶς τὸ ὁποῖον συνεκέντρωσε τοὺς Ἑπιανησοὺς καὶ ἔδειξε ἐπαρκῶς τὰς διασκορπισμένας δυνάμεις τοῦ Ἑπιανησιακοῦ κόσμου εἶναι ἡ ὑπὸ τῆς «Ἰονίου Ἀνθολογίας» ἐκδοσις τοῦ Ἀναμνηστικοῦ Λευκώματος ἐπὶ τῇ ἐκατοταστηρίδι ἀπὸ τοῦ θανάτου τοῦ Φωσκόλου. Τὸ ἐν λόγῳ λεύκωμα ἀποτελεῖ σταθμὸν εἰς τὴν Φιλολογικὴν Ἱστορίαν τῆς Ἑπιανήσου τῶν τελευταίων ἐτῶν καὶ ἀπὸ ἐκδοτικῆς ἀπόψεως καὶ ἀπὸ ἀπόψεως περιεχομένου. Συνηγορήσαν οἱ καλλίτεροι λόγιοι ἡ κ. Μ. Μινώτου, οἱ κ. Μ. Σιγῆρος, Γρ. Ξενοπούλος, Σ. Μινώτις, Δ. Δάσης, Σ. Δεβάξης, Ψυχάκης, Βάλας, Βάραλης, Γ. Ἀγρας, ὁ Θ. Βελαντίτης, ὁ Α. Μάτεσις, καὶ κ.λ. ἀπὸ δὲ τὸν ξένους οἱ κ. Φ. Βιλόνε, Γ. Λιππαρίνι, Γ. Ματσόνι, Κ. Α. Τραβέρσι, Ἀγ. Ὀτιολίνι, Σπαντόνι, κ.λ.π.

Γενικῶς ὁμῶς, ἐὰν ἀφαιρέσῃ κανεὶς τὴν ἐκατοταστηρίδα τοῦ Φωσκόλου, θὰ εὕρῃ ὅτι ἡ ἄλλοτε ἀκμάζουσα εἰς τὰ γράμματα καὶ τὰς Ἐπιστήμας Ἑπιάνησος ἔχει κατὰ πολὺ ὑποστῇ τὴν πίεσιν τῆς Πρωτευούσης. Τὸ περιοδικὸν «Ἰόνιος Ἀνθολογία» σὺν τῷ χρόνῳ ἐλπίζομεν ὅτι θὰ δώσῃ ἀρκετὴν κίνησιν εἰς τὴν λογοτεχνίαν καὶ τὴν ἔρευναν. Εἶναι ὁμῶς ἀνάγκη νὰ ἰδρυθῇ καὶ ἐδῶ, ἐπιστημονικὸν Περιοδικὸν ὑπὸ τίτλον «Ἑπιανησιακά Χρονικά», ἀνάλογον πρὸς τὰ ἄλλαχού τῆς Ἑλλάδος ἐκδιδόμενα Ἡπειρωτικὰ, Κυπριακὰ καὶ Χιακὰ Χρονικά. Ἐκεῖ θὰ μελετηθοῦν ἡ Ἱστορία, ἡ Φιλολογία καὶ ἡ τέχνη, ἡ ὁποία ἀποτελεῖ ἐν τῶν σημαντικωτέρων μερῶν τοῦ καθ' ὅλον Ἑλληνικοῦ Πολιτισμοῦ.

Α. Α. Ζ.

Σημ. Γ. Α. Πρέπει ν' ἀναφερθῇ ἡ ἐφημερίς «Παῖσι» Παξῶν.

Κ. Π. ΚΑΒΑΦΗΣ

Ἡ ποίησις τοῦ Καβάφη, εἶναι ἓνα ἀρωματικὸν ἄνθος πού ὅσο τὸ μυριζόμεσθε τόσο μᾶς τραβᾷ πρὸς κοντὰ του, καὶ ὅταν ἀπομακρυνθοῦμε ἀπὸ αὐτοῦ, μᾶς μένει ἡ νοσταλγία του καὶ μᾶς τυραννεῖ φριχτά.

Ποιὸς ἀπὸ τοὺς νέους συναδέλφους του δὲν ἐδέχθη τὴν ἐπίδρασιν τοῦ αὐτοῦ κατὰ πρῶτον, ποιὸς δὲν προσπάθησε νὰ τὰ τὸν παρακολουθήσῃ παράλληλα, πού νὰ μὴν ἔχει ὁμῶς σχέσιν μὲ τὴν τεχνοτροπία του; Ποιὸς, ἀκόμα, μπορεῖ νὰ μᾶς πῇ γιατί ἔχει κατορθώσει μὲ τὴν ποίησίν του νὰ μᾶς σύρει, ὅπως ἡ Σειρήνες, πίσω του καὶ νὰ μᾶς ὑποβάλλει διαρκῶς τὴν γενικὰ εἰρωνικὴ ποίησίν του, τὴν γεμάτην ἀπὸ σάτυρα, φιλοσοφία, νοσταλγία καὶ ἀπέραντο ἔρωτα;

Ὁ Καβάφης δὲν εἶνε λυρικός ποιητής, βέβαια: μικρότατο τὸ κακόν. Εἶναι ὁμῶς ἓνας τεράστιος φιλόσοφος πού σὲ θέτει σὲ δίλημμα καὶ σὲ κάμνει ἄμα τὸν μελετᾷς νὰ διερωτάσαι: μοῦ δίνει αἰσθητικὴ συγκίνηση μὲ τοὺς στίχους; τον, ἢ μὲ χοροῦδεύει; Ἡ ποίησις τοῦ Καβάφη εἶναι ἄνθος τῶν τροπικῶν: δὲν μπορεῖ νὰ τὸ ἀπολαύσῃ κανεὶς ἂν δὲν ἔχει χαρίσματα τὰ ὁποῖα βεβαίως ἔχουν μόνον οἱ διανοητικὰ ἀνώτερα καλλιεργημένοι. Διὰ τοὺς πολλοὺς ὁ Καβάφης εἶναι ἀπρόσιτος: καὶ γιὰ τοὺς ὀλιγώτερους ἓνα πρόβλημα, μιὰ σφίγγα, καὶ γιὰ τοὺς ἄλλους, τοὺς καλαίσθητα ἐκλεπτισμένους: ἓνας πολὺ μεγάλος, παγκόσμιος, γιὰ νὰ πῶ τὴ γνώμη τοῦ Ἀλκη Θρύλου, ποιητῆς.

Ὁ Καβάφης στὰ τελευταῖα χρόνια, ἔχει μὴν τεράστια ἐξέλιξη. Ἐνῶ κάπου - κάπου φαινόνταν πὺς ἐπαναλαμβάνονταν, ἔξαφνα μᾶς βομβάρδισεν μ' αἰσθητικὰ ποιήματα λεπτότατα, γεμάτα ἀπὸ σάτυρα λεπτὴ καὶ νοσταλγία, γεμάτα ἀπὸ ἀγωνιώδες πάθος, ἀπὸ αἰσθημα πού σπανίως κανεὶς συναντᾷ σὲ σημερινούς ποιητὰς. Ἔρει νὰ δώτῃ τὸν σημερινὸν πόνον ἀνάμικτον μὲ τὴν νοσταλγίαν καὶ τὴν σάτυραν μαζί, τόσον προσωπικὰ, πού σ' ἀφίνει στὸ τέλος μ' ἓνα χαμόγελο καὶ ἓνα ἐρωτηματικὸ ἀμφιβολίας. Εἶναι ὁ μόνος ποιητῆς πού θὰ εἶναι σύγχρονος - ὅπως ὁ Οὐάιλντι.

Στὰ σημερινὰ τελευταῖα ποιήματά του πού δίνει ἡ «Ἰόνιος Ἀνθολογία» οἱ ἀναγνώστες τῆς θὰ βροῦν τὸν ἴλγον τοῦ πένους, καὶ καὶ τὴν νοσταλγία τοῦ πόνου γύρω μὲ μιὰ φιλοσοφία γεμάτη ἀπὸ σκεπτικισμό.

Ὁ Μάριος Βαϊάνος

— Λάβαμε ἀπὸ τὸν κ. Σπ. Κερκύραν πρὸς δημοσίευσιν ἔκκληση σιτοῦς Ἑπιταφίους σχετικὰ μὲ τὴν πρότασιν τοῦ Ἑπιφανῆ ιστοριοδίφου κ. Σπύρου Θεοτόκη γιὰ τὴν ἔκδοσιν ἐπιστημονικοῦ περιοδικοῦ μὲ τὸν τίτλον «Ἑλληνομνήμων», ὡς ἐξακολούθησιν τοῦ δμώνυμου καὶ ἀναπλήρωτου ἐκείνου τοῦ Α. Μουσιζύδη καὶ Σπ. Λάμπρου, πὺν ὑποδεικνύει τοὺς πόρους πὺν θὰ μπορούσε νᾶχει ἓνα τέτοιο περιοδικό.

Μὲ φανατισμὸ ὑποστηρίζουμε καὶ ἐμεῖς τὴν ὠραίαν αὐτὴν ἰδέαν καὶ συστήνουμε σὺν ὅλους νὰ ὑποστηρίξουν τὴν ἔκδοσιν αὐτήν.

— Στις 27 Φεβρουαρίου ἤρθαν σὺν νησί μας 150 ἐκδρομῆς τοῦ Συλλόγου «Ἀντὶς Ἀλιγκιέρι», μὲ τὸ πολυτελέστατον αὐτοκίνητον «Τέβερη». Κατάβησαν χάλκινα στέφανα σὺν Ὀύγῳ Φώσκῳ καὶ Σολωμό. Τοὺς προσφώνησε ὁ εὐγενέστατος Δήμαρχος κ. Ἰθακήσιος, τὸν ὁποῖον ἀντιφώνησε ὁ κ. Τσεκερῆλης καὶ ὁ κ. Μάρκος ντὲ - Μάρκι, πρόεδρος τῆς διοργανωτικῆς Ἐπιτροπῆς γιὰ τὴν ἐκδρομὴν.

— Ἡ κ. Μαριέττα Μινώτου, ἐκδίδει προσεχῶς ἓνα τόμον ἡθοιογραφικῶν διηγημάτων (ἢ σειρά δημοσιεύεται σὺν Ἀγῶνι τῶν Παρισίων καὶ σὺν Πολιτείᾳ), ἓνα ἄλλον ψυχολογικῶν, καὶ δυο λαογραφικῶν.

ΣΤΟΝ ΠΡΩΤΟ ΧΡΟΝΟ ΤΗΣ «ΙΟΝΙΟΥ ΑΝΘΟΛΟΓΙΑΣ»,

Συνεργάσθησαν οἱ κ. κ.

Α. Ἀνδρεάδης - Μ. Βαϊάνος - Θεόδ. Βελλιανίτης - Σπ. Βλαντίνης - Γ. Βλαχογιάννης - Φ. Γιοφύλλης - Δ. Δάσης - Εὐθύνη Δεληγιάννη - Κ. Καβάφης - Δ. Γρ. Καμπούρογλου - Δώρης Κουβαράς - Ἀγλ. Κυρμιζάκη - Ι. Α. Λεονταράκης - Γ. Λαμπιλέ - Δημ. Ν. Μάργαρης - Α. Σ. Μάτερος - Σίμος Μενάρδος - Μαριέττα Μινώτου - Σπ. Μινώτος - Παν. Μουζάκης - Δ. Μονοκός - Μυρτιώτισσα - Γρ. Ξενοπούλου - Ζαχ. Παπαγιάννου - Ν. Πετιμεζάς - Δούρας - Ἀγγ. Σικελιανός - Μαρίνος Σιγούρας - Σωτ. Σκίπης - Ι. Τσεκερῆλης - Μ. Τσιριμώνο - Χ. Χρηστοβασιλῆς - Δ. Ζαυθηνός - Κ. Ζέξας.

Λάβαμε καὶ συσταίνουμε τὴν ἀκόλουθα βιβλία:
Φωτεινούλα καὶ Ματωμένο Γέλιο τοῦ κ. Κωστή Κωνσταντινίδου, ἰδεολογικά δράματα πὺν παίχτηκαν μὲ μεγάλην ἐπιτυχίαν.

— Κωστής Παλαμᾶς, κριτικὴ ἀνάλυσιν τοῦ ποιητῆ ἀπὸ τὸν πάρα πάντων συγγραφεῖς

— La fine del Regno dei Borboni τοῦ καθ. Φρ. Γκουαρντιόνε.

— Σύμβολα, Ποιητικὴ συλλογὴ Γ. Μαλιέζου.

— Τ' ἀνθρώπινα, Ποιητικὴ συλλογὴ τοῦ κ. Παύλου Φλώρου.

— Cossredo Mameli e l'Accademia per Venezia a Roma, τοῦ καθ. Ἐρσέλιο Μικέλ.

— Ἑλεγχοί, Ποιητικὴ συλλογὴ τοῦ κ. Παν. Μαυρέα.

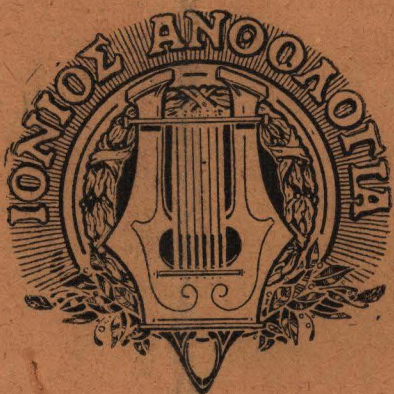
— Ἅγιος Σπυρίδων, λαμπρὸ θερησκευτικὸ περιοδικό, μὲ ἰδρυτὴ τὸν Σεβασμιώτατον λόγιον Μητροπολίτη Κερκύρας Ἀθηναγόρα.

— Ἡ Τηλεγραφικὴ Ἐπιθεώρησις, ἐξέδωσε ἔκτακτον πανηγυρικὸ τεύχος μὲ τὴν εὐκαιρίαν τοῦ Ἀ' Συνεδρίου τοῦ Συλλόγου τῆς Ἀγγλικῆς Τηλεγραφικῆς Ἑταιρείας.

— Ἐπίσης τὰ τελευταῖα φύλλα τῶν περιοδικῶν: Νέα Ἑστία, Ἑλληνικὰ γράμματα, Ἑλληνικὴ ἐπιθεώρησις, Μεγάλη Ἑλληνικὴ Ἑγκυκλοπαιδεία, Ἑλλήνις, Ἀναγέννησις, Νέα Ἀγωγή, ὁ Ἀγῶνας τῆς Γενεῆς, Παιδικὴ Ζωή, Ἑρμῆς Στανδρὸς τῆς Νεότητος, Ἐπιστημονικὴ Ἠχώ, Γαδάμαρδος — Τὸ Φῶς, Νεοελληνικὰ Γράμματα (Ἑρακλείου), Νέα Ζωή, Ἀλεξανδρινὴ Τέχνη καὶ Παναγιώπεια (Ἀλεξανδρείας), Τηλεγραφικὴ Ἐπιθεώρησις (Σύρου) Libre (Μονπελλιέ) Ἡ Σύγχρονη Σκέψις (Σικάγου), Δομένικος Θεοτοκόπουλος, Περιοδικὸν Δελτίον Βιβλιοθήκης (Χανίων) Europa Orientale (Ρώμης), Studi Sennesi (Σιένα), Libri del giorno (Μιλάνου)

Ἐφημερίδες: Le journal des Hellenes μὲ τὸ ἔξοχον πανηγυρικὸν τοῦ φύλλου γιὰ τὴν ἐπέτειον τοῦ Ναυαρίνου (φράγκα πέντε), Ἐμπρός, Πολιτεία, Ταχυδρόμος (Μιτυλήνης) Πατριστητὴς (Χανίων), Ὅσους, Κοινωνικὴ (Ζακύνθου) Νέαι Ἰδέαι (Ἀθηνῶν), Νεολόγος, Τηλεγραφος (Πατρῶν), Φῶς Θάρος (Ἀργεῖον), Ἀγῆ δωδεκανησιακὴ (Ἀθηνῶν), Ἑλὰς, Μέλλον, Τελώνιον (Ἀργεῖον), Ἐλευθερία (Ἰσταντῶν), Προῖ (Πάρις), Ἰθάκη (Ἰθάκης), Κέρκυρα, Κερκυραϊκὴ Ἠλις, Ἀγῶνις, Ἐφημερίς τῶν Εἰδήσεων (Κερκύρας), Ναυπλιακὴ (Ναυπλίου), Μεταβολή, Κρανγὴ (Μεσολογγίου), Φωνὴ τῆς Κύπρου (Λευκωσία).

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ

**ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΗΞΟΥΡΙΟΥ**